

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 31/08/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 11

Nhiều người học Phật có tâm cảnh: “*Nhất niên Phật tại tiền, nhị niên Phật ngoại hiên, tam niên Phật thăng thiên*”. Năm đầu Phật ở ngay trước mắt, năm thứ hai Phật ở ngoài hiên, năm thứ ba thì Phật đã thăng thiên. Chúng ta không có thọ dụng từ nội tâm nên chúng ta thường bị thối lui, tâm chúng ta lui sụt. Chúng ta dũng mãnh tu hành, hoàn thiện chính mình để giúp người thì chúng ta dần sẽ có thọ dụng. Chúng ta có thành tựu thì chúng ta tự nhiên sẽ tăng thêm tín tâm.

Hòa Thượng thường nhắc chúng ta: “***Tự hành giúp cho hóa tha, hóa tha giúp cho tự hành***”. Chúng ta thành tựu cho người chính là thành tựu cho chính mình, chúng ta thành tựu cho chính mình cũng chính là thành tựu cho người. Chúng ta có tâm vì người, muốn người thành tựu thì chúng ta sẽ có động lực phải thành tựu chính mình. Chúng ta phải “*Vì người diễn nói*”. “*Diễn*” là làm ra. “*Nói*” là diễn đạt. Chúng ta không chỉ diễn đạt trên mặt ngôn ngữ mà chúng ta diễn đạt bằng cách thật làm. Nếu chúng ta chỉ diễn đạt trên lời nói mà chúng ta không làm bằng hành động thì chúng ta giống như nhà Phật nói: “***Năng thuyết bất năng hành***”. Nói được nhưng không làm được.

Hôm qua, có người hỏi Hòa Thượng, tâm họ muốn làm theo tâm nguyện của Pháp sư, của đại chúng nhưng trong lúc làm việc họ gặp rất nhiều chướng ngại. Nhiều người cho rằng mình làm rất nhiều việc lợi ích chúng sanh nhưng họ gặp chướng ngại nên họ sinh tâm nghi ngờ. Với câu hỏi này, Hòa Thượng nói, chúng ta phải tìm ra được nguyên nhân của chướng ngại là từ nơi chúng ta hay từ nơi người. Đa phần chướng ngại đều từ do tâm của chúng ta có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Ban đầu, chúng ta làm theo sự chỉ dạy của Sư phụ, sau một thời gian, chúng ta cảm thấy mình đã làm giỏi hơn, sự chỉ dạy của Sư phụ đã không còn phù hợp. Đây là chúng ta đã có tâm cống cao, ngã mạn. Trong “***Đệ Tử Quy***” dạy chúng ta: “*Cha Mẹ lỗi khuyên thay đổi*”. Cha Mẹ có lỗi chúng ta cũng không được có thái độ nghịch mẫn. Điều này chúng sanh ngày nay rất khó thực hiện, đây là nguyên nhân chính dẫn đến việc chúng ta không có thành tựu.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Người tại gia khi lâm chung ngoài việc mặc áo tràng, có cần đội nón, đeo tràng hạt và mang giày hay không? Nếu như không tìm mua được giày vải thì có thể mang giày cao su được không?*”. Có nhiều nơi chấp trước rằng, người mất phải đội mũ vải, đeo tràng hạt, mang giày vải gai. Nhiều người học Phật lâu năm nhưng hiểu đạo lý nhân quả một cách hời hợt, trong nội tâm không có thọ dụng. Chúng

ta phải hiểu rằng, tất cả đều do nghiệp, nghiệp thiện kết thành quả thiện, nghiệp ác kết thành quả ác.

Hòa Thượng nói: **“*Học Phật nhất định phải y theo giáo huấn trên Kinh Phật đã nói, những việc này trên Kinh điển Phật không nói vậy thì bạn làm như thế nào cũng được, tất cả là tùy thuận phong tục tập quán, không cần thiết phải cưỡng cầu một cách riêng biệt*”**. Chúng ta phải dựa theo giáo huấn của Phật mà làm, không làm vì danh vọng, vì cái ta, cái của ta. Nếu một phong tục là thuần phong mỹ tục thì chúng ta nên tiếp nối, những việc mê tín thì chúng ta không nên làm. Thí dụ, ở một số nơi, họ cho rằng, khi một người mất thì phải đốt tờ quy y, sau đó để tro vào túi đỏ buộc vào tay người mất làm giấy thông hành. Khi người mất gặp Nguru Đầu Mã Diện thì Nguru Đầu Mã Diện biết đây là đệ tử Phật. Nếu chưa quy y thì họ sẽ làm thủ tục tức thời quy y để có giấy quy y mang đốt. Có nơi có phong tục, khi một người mất, mọi người sẽ giết con cóc, viết bùa chú để thông quan và liệm con cóc chung với người mất. Những điều này trên Kinh không dạy và cũng không phù hợp với đạo lý nhân quả vì vậy chúng ta không nên làm.

Trong lúc gia đình có tang, mọi người đều rất bối rối, mơ mơ, hồ hồ. Những người còn sống đáng ra càng phải tỉnh táo, rõ ràng, tường tận để có thể làm những việc phù hợp đạo lý nhân quả, phù hợp lời dạy của Phật. Chúng ta làm theo những lời bày vẽ của một số người thì chúng ta sẽ mất tiền mà không mang lại lợi ích. Chúng ta nên làm những việc mang lại lợi ích thiết thực, lợi lạc dài lâu cho người mất. Ngày nay, mọi người không thích nghe lời khuyên thành thật mà chỉ thích nghe những lời khuyên giả dối.

Nếu chúng ta đắp mền cho người mất mà có thể giúp họ siêu thoát thì Thích Ca Mâu Ni Phật đã không cần đến thế gian 8000 lần, chư Phật Bồ Tát cũng không cần phải khổ cực xả thân, thọ thân vô số lần để giáo hóa chúng ta. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, người học Phật phải minh tường sự lý. Chúng ta mơ mơ hồ hồ khi còn sống thì khi chúng ta sắp phải ra đi, chúng ta đối mặt với cái chết như thế nào? Mỗi chúng ta, ai cũng sẽ phải đau khổ vì sinh ly tử biệt. Có người nhìn thấy quá nhiều người thân ra đi nên họ dần trở nên chai lỳ cảm xúc.

Chúng ta phải nhận ra đạo lý vô thường là con người sinh ra thì nhất định phải mất đi. Chúng ta phải là người minh bạch, sáng suốt để người còn sống và người đã mất đều được lợi ích. Chúng ta học Phật mà chúng ta còn mơ hồ thì những người không học Phật sẽ còn mơ hồ như thế nào? Chúng ta phải thấu hiểu, một ngày nào đó, khi vô thường sẽ đến, chúng ta sẽ phải đưa tiễn những người thân nhất như Cha Mẹ, vợ chồng, con cái. Chắc chắn chúng ta phải nếm trải sự đau khổ của sinh ly tử biệt.

Có người thế gian nói: **“*Thà là sinh ly chứ ai nỡ tử biệt*”**. Nếu sống ở xa nhau nhưng biết một người nào đó còn sống thì họ sẽ cảm thấy yên tâm. Hay người thế gian cũng nói: **“*Thà là tử biệt chứ không nỡ sinh ly*”**. Thà là một người nào đó chết đi, không

còn ở thế gian, còn hơn là người đó còn sống nhưng không trở về để gặp nhau. Đây là lời của người không hiểu rõ đạo lý, không ai có thể thoát khỏi tám khổ là Sinh – Lão – Bệnh – Tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thành khổ.

Chúng ta học Phật để làm người giác ngộ, tỉnh thức. Chúng ta rõ ràng, tường tận mọi việc. Chúng ta muốn làm được những việc này không khó. Hòa Thượng nói, chúng ta ngày ngày học tập, nghe Kinh, nghe pháp, lâu ngày dài tháng tự nhiên chúng ta sẽ hiểu được.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Hiện tại, mỗi ngày con đọc “Kinh Vô Lượng Thọ”, “Kinh Vô Lượng Thọ” phẩm 44 nói: “A-Dật-Đa, như thị đẳng loại đại oai đức giả, năng sanh Phật pháp quảng đại dị môn”. Cư sĩ Hoàng Niệm Tổ chú giải “dị môn” là tất cả các pháp môn khác ngoài pháp môn Tịnh độ, mà Sư phụ nói pháp môn Tịnh Độ là “quảng đại dị môn”. Xin hỏi đệ tử nên lý giải như thế nào?”*

Chú giải của cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói *“dị môn”* là các pháp môn khác, còn Sư phụ lại nói pháp môn Tịnh Độ là *“dị môn”*, là pháp môn đặc biệt trong tám vạn bốn ngàn pháp môn. Hai cách nói này là như nhau.

Hòa Thượng nói: ***“Hai loại giải thích này đều có thể, đem cái “dị môn” giải thích thành tám vạn bốn ngàn pháp môn cũng được, đem cái “dị môn” này giải thích thành pháp môn ngoài tám vạn bốn ngàn pháp môn cũng được, đều nói được thông”***. Pháp môn Tịnh Độ giúp chúng ta ngay một đời có thể vãng sanh thành Phật, chẳng phải là pháp môn đặc biệt trong tất cả pháp môn hay sao!

Chúng ta dùng tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp thì chúng ta không bao giờ hiểu thấu cảnh giới của Phật. Trong tu học, dù là người không có học thức, chỉ cần họ tu hành đạt được tâm thanh tịnh thì tâm họ bừng sáng, họ hiểu ra mọi thứ. Đây là do họ khai mở được trí tuệ vô sư, trí tuệ không cần Thầy. Trí tuệ do học thức ở thế gian rất hẹp. Mỗi chúng ta đều có đầy đủ trí tuệ vô sư, trí tuệ không cần Thầy, chúng ta muốn khai mở trí tuệ vô sư thì tâm chúng ta phải thanh tịnh. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta học nhiều cũng không thể khai mở được trí tuệ vô sư. Chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh, chánh giác để học Phật pháp.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta không cần ở nơi đây mà khởi chấp trước, việc chúng ta thành thật, lão thật niệm Phật quan trọng hơn. Cách giải thích hai chữ “dị môn” này, rất nhiều chú giải của Kinh điển của Tổ Sư Đại Đức có cách nói khác nhau nhưng ý nghĩa đều nói được viên mãn, vậy thì được rồi”***. Trong Phật pháp không dùng từ *“nghiên cứu”* mà dùng từ *“tham chiếu”*. Chúng ta nghiên cứu Phật pháp thì chúng ta đã trở thành nhà Phật học. Một bộ Kinh sẽ có rất nhiều chú giải.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta đọc Kinh, nghiên giáo nhất định phải một môn thâm nhập, y theo một loại chú giải. Nếu chúng ta học theo Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ thì chúng ta nhất định y theo chú giải của Ngài thì chúng ta mới có thành tựu”***.

Việc chúng ta chỉ học với một người Thầy là vô cùng quan trọng". Nếu chúng ta chưa hiểu chú giải của Thầy thì chúng ta có thể tham cứu thêm để hiểu thông chú giải đó. Chúng ta theo học với Hòa Thượng Tịnh Không là chúng ta chỉ học với một mình Ngài, không được tham khảo quá nhiều thứ.

Sự phân biệt, chấp trước của chúng ta rất nặng. Tôi chỉ dịch đĩa Hòa Thượng nên tôi chỉ hiểu những lời Hòa Thượng nói. Khi tôi nghe Hòa Thượng giảng, tôi không cần động não để hiểu. Khi tôi nghe những người khác giảng, tôi phải suy nghĩ để có thể dịch. Nếu chúng ta suy nghĩ, tư duy thì chúng ta đã vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta nghe người khác nói mà chúng ta hiểu ngay thì chúng ta sẽ cảm thấy rất vui sướng.

Có người hỏi Hòa Thượng: ***“Đệ tử đang tu học, về phương diện nghe Kinh đệ tử có một chút ngộ, xin sư phụ khai thị tương lai con có đạt được đại ngộ, có được liễu thoát sinh tử ra khỏi tam giới không?”***

Chúng ta học tập thì chúng ta nhất định có những ngộ nhỏ hay gọi là tiểu ngộ. Có người nói, trước đây, họ nghe Kinh họ không hiểu gì nhưng dần dần họ nghe thì họ hiểu. Đây là họ đã có sự ngộ nhỏ, tiểu ngộ.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải tiếp tục nỗ lực, tích tiểu ngộ mới có thể thành được đại ngộ. Tại sao chúng ta vẫn chưa ngộ? Chính là do chúng ta có tâm “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, “tham, sân, si, ngạo mạn”. Chúng ta có các loại chướng ngại bên trong và bên ngoài, nếu chúng ta buông xả được những chướng ngại này thì chúng ta nhất định có được chỗ ngộ lớn”***.

Chúng ta phải nỗ lực để đạt đến đại ngộ. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải tinh tấn, dũng mãnh một cách đặc biệt”***. Chúng ta tinh tấn thì chúng ta mới có thể thay đổi tập khí, tiến bộ hơn mỗi ngày. Hằng ngày, chúng ta phải nghe Kinh, nghe pháp. Trước đây tôi không có tâm cảnh này, sau 1000 buổi học tôi có tâm cảnh này, một giờ học này là một giờ có được tâm cảnh tốt nhất trong ngày. Trong giờ học này tôi buông bỏ thân tâm thế giới, tinh thần rất minh mẫn. Người ngồi học có thể ngủ gật nhưng tôi rất tỉnh táo. Chúng ta nỗ lực vài năm thậm chí vài chục năm vẫn chưa đủ. Tôi miệt mài học pháp của Hòa Thượng hơn 20 năm, tôi không nghe, không nhìn thậm chí không thấy các pháp khác. Đây là một môn thâm nhập trường kỳ huân tu. Chúng ta nghe một pháp, học với một Thầy, tu một câu Phật hiệu dài lâu thì chúng ta mới có thể có được thành tựu.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải buông xả chướng ngại “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”, “tham, sân, si, mạn”, chúng ta buông xả thì chúng ta nhất định sẽ có chỗ ngộ, ngay một đời này viên mãn thành Phật. Nếu chúng ta muốn vượt thoát sinh tử, ra khỏi tam giới thì chúng ta nhất định phải cầu sanh Tịnh Độ. Đây là lời nói thành thực!***

Nếu chúng ta không cầu sinh Tịnh Độ mà chúng ta muốn tự mình vượt thoát tam giới, đoạn kiến tư phiền não, đoạn trần sa phiền não sẽ không dễ dàng”.

Hòa Thượng nói: ***“Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói, ở vào thời hiện đại này và mãi về sau cũng không có người nào có thể nương vào sự tu hành của riêng mình mà ra khỏi tam giới. Chân thật là quá khó, chân thật là ngay trong vạn ức người rất khó có được một người!”***. Nếu chúng ta không nương vào pháp môn Tịnh Độ, chúng ta muốn tự mình chứng đắc, thoát khỏi sinh tử, ra khỏi luân hồi thì chúng ta không thể làm được. Mọi người không tin là việc của họ, chúng ta tin lời của Tổ Sư Đại Đức, những người đã thật tu, thật học.

Pháp môn Tịnh Độ thù thắng, giúp chúng ta đời nghiệp vãng sanh. Lão Hòa Thượng Hải Hiền đã làm ra biểu pháp cho chúng ta, Ngài tự tại vãng sanh lưu lại toàn thân xá lợi. Sau khi mọi người bỏ thân Ngài vào trong tháp được 6 năm 100 ngày, khi mở tháp ra, Ngài vẫn đang ngồi trang nghiêm. Người thế gian phải dùng kỹ thuật hiện đại mới có thể ướp xác, Ngài chỉ cần một câu ***“A Di Đà Phật”*** là đạt đến vô thượng thâm diệu thiên. Đây là sự đặc thù của pháp môn Tịnh Độ mà chúng ta đang tu hành. Chúng ta phải tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật. Chúng ta không hành được miên mật, từ sáng đến chiều, chúng ta rất khó đề khởi câu Phật hiệu, vọng tưởng không cần đề khởi mà vẫn ùn ùn đầy khởi.

Có người hỏi Hòa Thượng: ***“Con học Phật đã nhiều năm, nhiều năm qua, con tu hành cũng gìn giữ tất cả các giới vậy thì con có cần làm lễ quy y, thọ giới hay không?”***.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta làm lễ quy y, thọ giới mà chúng ta không giữ được giới tốt thì đó là giả không phải là thật. Trên hình thức thì Phật Bồ Tát không khuyến khích điều này. Bạn không làm ở trên hình thức mà trên thực tế, bạn trì giới, giữ giới thì chư Phật Bồ Tát đều đang thừa nhận là bạn đang giữ giới”***.

Chúng ta thọ giới thì chúng ta phải chân thật giữ giới. Nếu chúng ta làm lễ thọ giới trong một pháp hội mà chúng ta không gìn giữ thì chúng ta không bằng người chưa từng làm nghi thức truyền giới, thọ giới nhưng vẫn giữ giới một cách tinh nghiêm. Người giữ giới một cách tinh nghiêm là người không trộm cắp, không tà dâm, không sát sinh; là người hành thập thiện, ý thì không tham, sân, si, thân không sát, đạo, dâm; miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác. Phật pháp trọng thực chất không trọng hình thức. Chúng ta thật làm theo lời Phật thì chúng ta đã là học trò của Phật. Chúng ta chưa gặp Khổng Lão Phu Tử nhưng chúng ta làm theo lời dạy của Ngài thì chúng ta cũng là học trò của Khổng Lão Phu Tử. Chúng ta có quy y trên mặt hình thức thì tốt không có cũng không vấn đề gì!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!